

Jo seré l'última

Cap home no hauria tocat així la seva dona

El 15 d'agost de 2014, la vida de Nadia Murad (1993) va canviar per sempre. Les tropes de l'Estat islàmic van irrompre en el poblet del nord de l'Iraq on vivia, i on la minoria yazidita feia una vida tranquil·la, i hi van cometre una massacre. Van executar homes i dones, entre els quals hi havia la seva mare i sis dels seus germans. Els van amuntegar en fosses comunes.

A la Nadia, que aleshores tenia vint-i-un anys, la van segrestar amb milers de noies i nenes, i la van vendre com a esclava sexual. Els soldats la van torturar i violar durant mesos, fins que una nit va aconseguir fugir pels carrers de Mossul. Aquest 2018 ha rebut el premi Nobel de la pau per la seva lluita contra aquest crim. Llegim un fragment del seu llibre *Jo seré l'última* (<https://www.megustaleer.com/libros/jo-sere-lultima/MES-087869#>) (Rosa dels Vents).

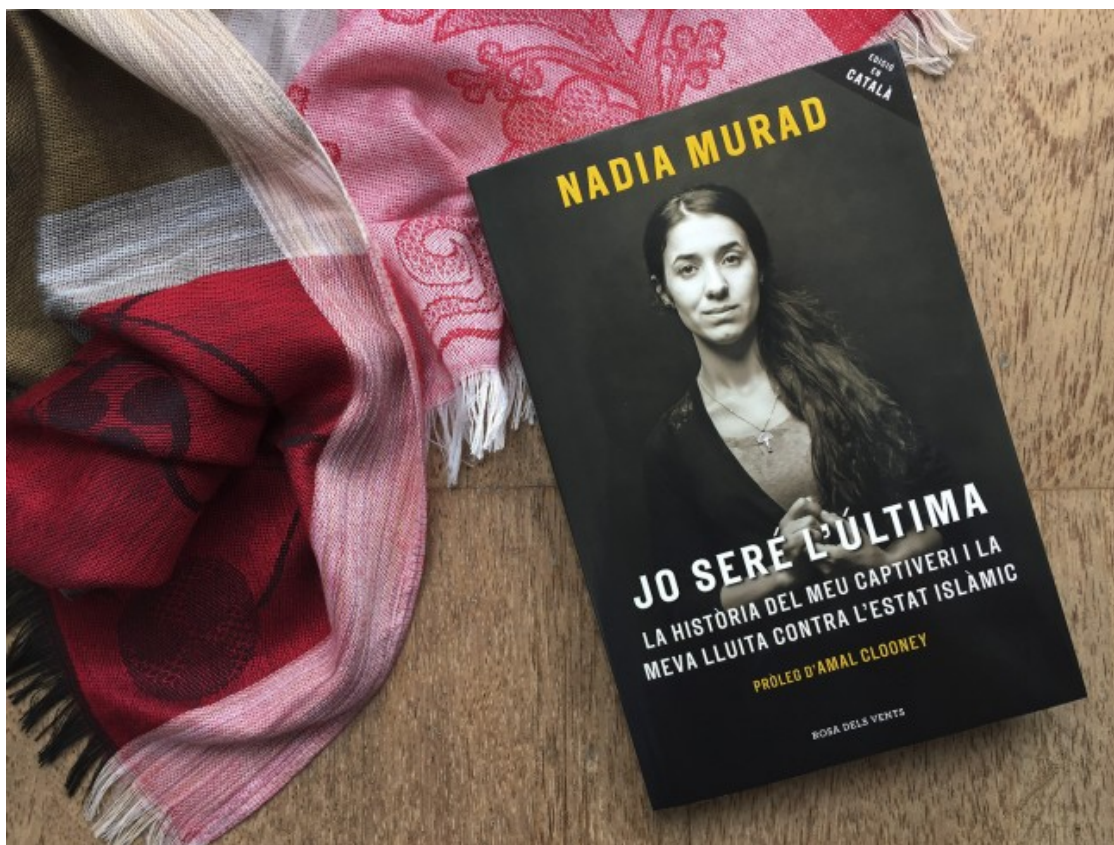

Foto: Catorze

Durant els tres últims anys he sentit tot d'històries d'altres dones yazidites capturades i esclavitzades per l'Ei. Gairebé totes vam ser víctimes de la mateixa violència. Ens compraven al mercat o ens regalaven a algun recluta nou o a alguna autoritat militar d'alt rang, i llavors ens portaven a casa seva, on érem violades i humiliades i, la majoria, també apallissades. Després ens tornaven a vendre o a regalar, i un altre cop érem violades i apallissades; de nou ens venien

o donaven a un altre militant, que també ens violava i apallissava i ens tornava a vendre o donar, i una altra vegada érem violades i apallissades, i així successivament, mentre fóssim prou atractives i encara no haguéssim mort. Si ens intentàvem escapar, ens castigaven amb duresa. Com ja m'havia avisat en Hajji Salman, l'EI penjava les nostres fotos als controls i ordenava als ciutadans de Mossul que lliuressin les esclaves al centre més proper de l'Estat Islàmic. Els deien que, si ho feien, rebrien una recompensa de cinc mil dòlars.

La violació era la pitjor part. Ens despullava de la nostra humanitat i feia impossible que poguéssim pensar en el futur: tornar a la societat yazidita, casar-nos, tenir fills, ser felices. Ens hauriem estimat més que ens matessin.

L'EI sabia com era de devastador per a una noia yazidita soltera convertir-se a l'islam i perdre la virginitat, i utilitzaven allò que ens feia més por: que, en tornar, no fóssim benvingudes per la nostra comunitat i els nostres líders religiosos. «Prova d'escapar-te, tant se val -em deia en Hajji Salman-. Encara que arribis a casa teva, el teu pare o el teu oncle et mataran. Ja no ets verge i ets musulmana!»

Les dones expliquen com lluitaven contra els seus agressors, com intentaven desfer-se d'homes molt més forts que elles. Tot i que no tenien cap possibilitat de desempallegar-se dels militants entestats a violar-les, el fet d'oposar-s'hi les ajudava a sentir-se millor després. «No els vaig deixar que ho fessin tranquil·lament ni una sola vegada -diuen-. Em resistia, li pegava, li escopia a la cara.» Vaig sentir la història d'una noia que es va penetrar a si mateixa amb una ampolla per no ser verge quan el militant anés a violar-la, i d'altres que van intentar calar-se foc. Un cop lliures, han pogut explicar amb orgull que havien esgarripat tan fort el braç dels seus segrestadors que els havien fet sagnar o que els van fer blaus a les galtes mentre les violaven. «Almenys no li vaig deixar fer el que volia», diuen, i cada gest, per petit fos, era un missatge per dir a l'EI que no les posseïa de veritat. Evidentment, la veu que parla més fort és la de les dones que ja no hi són, la de les que es van suïcidar abans que les violessin.

No ho he admès mai a ningú, però jo no m'hi resistia. Quan en Hajji Salman o qualsevol altre venia a violar-me, tan sols tancava els ulls i desitjava que s'acabés. La gent sempre em diu: «Oh, ets molt valenta, molt forta», i jo em mossego la llengua, perquè en realitat voldria corregir-los i dir-los que, mentre que altres noies donaven cops de puny als agressors i els pegaven, jo només cridava. Voldria respondre: «No sóc tan valenta com elles», però em preocupa què pensarien. De vegades, quan es parla del genocidi, sembla que a la gent només li interessin els abusos sexuals de les noies yazidites i que esperin sentir una història de lluita. Jo vull parlar de tot: de l'assassinat dels meus germans, de la desaparició de la meva mare i del rentat de cervell dels nois, i no únicament de violacions. Potser és perquè encara m'espanta el que pugui pensar la gent. Em va costar molt de temps acceptar que el fet de no resistir-m'hi de la manera que ho van fer algunes altres noies no significava que aprovés el que feien aquells homes.

Abans que arribés l'EI, jo em considerava una persona valenta i sincera. Fossin quins fossin els problemes que tingués, fossin quins fossin els errors que pogués cometre, tot ho explicava a la meva família. Els deia: «Aquesta sóc jo», i estava disposada a acceptar les seves reaccions. Mentre estava amb la meva família ho podia afrontar tot. Però sense ells, captiva a Mossul, estava tan sola que amb prou feines em sentia humana. Alguna cosa dins meu va morir.

La casa d'en Hajji Salman era plena de guàrdies, de manera que vaig pujar les escales de seguida. Una mitja hora més tard, un dels guàrdies, en Hossam, va venir amb un vestit, uns quants cosmètics i una crema depiladora.

-En Salman diu que quan arribi has d'estar dutxada i preparada -va dir, i, abans de tornar-se'n escales avall, va deixar les coses sobre el llit.

Em vaig dutxar i vaig fer el que en Hossam m'havia manat; vaig fer servir la crema per treure'm

tots els pèls des dels peus fins a les aixelles. Era de la mateixa marca de la que ens donava la mare -jo sempre l'havia detestat, m'estimava més la cera de sucre, molt estesa a l'Orient Mitjà-. Aquella pasta feia una olor química molt forta, em marejava. Al lavabo em vaig adonar que, de fet, la regla ja m'havia marxat.

Després em vaig posar el vestit que m'havia portat en Hossam. Era blanc i negre, amb una faldilla curta que queia sobre els genolls i només unes tiretes primes sobre les espatlles. Ja portava sostenidors, i per això no me'n vaig haver de posar cap altre. Era un tipus de vestit que havia vist a la televisió; per a Kocho no era prou púdic, i, de fet, per a Mossul tampoc. Era la mena de roba que una dona només porta davant del seu marit.

Mentre me'l posava, em vaig mirar al mirall del lavabo. Sabia que, si no em maquillava, seria castigada, i per tant em vaig posar a remenar entre la pila de productes que m'havia portat en Hossam. En condicions normals, aquell maquillatge, que era d'una marca que coneixia i que molt difícilment m'hauria pogut permetre, ens hauria entusiasmat, tant a la Kathrine com a mi. Ens hauríem posat a pintar-nos les parpelles amb colors diferents, resseguir-nos els ulls amb línies gruixudes d'alcofol i tapar-nos les pigues amb base. A casa d'en Hajji Salman, però, amb prou feines em podia mirar. Em vaig posar una mica de pintallavis rosa i de maquillatge en un ull, just el necessari, esperava, per evitar que em pegués.

Era la primera vegada que em veia en un mirall des que me n'havia anat de Kocho. Abans, quan em maquillava, sempre sentia que, en acabat, semblava una altra persona, i la possibilitat de transformar-me m'encantava. Però aquell dia, a casa d'en Hajji Salman, no tenia la sensació d'haver canviat gens d'aspecte. Amb independència de la quantitat de pintallavis que portés, la cara que tenia al davant reflectia de manera exacta en què m'havia convertit: en una esclava per a la qual un terrorista, en qualsevol moment, en pagaria un preu. Em vaig asseure sobre el llit, a esperar que la porta s'obris.

Quaranta minuts més tard vaig sentir que els guàrdies saludaven en Hajji Salman, i tot seguit ell va entrar a l'habitació. No anava sol, però els homes que l'acompanyaven van quedar-se al passadís. Tan bon punt el vaig veure, em vaig esfondrar, vaig intentar encongir-me fins a convertir-me en una bola, com si fos un nena, de manera que no em pogués tocar.

-*Salam aleikum* -em va dir en Hajji Salman, i em va mirar de cap a peus. Semblava sorprès pel fet que m'hagués vestit com m'havia demanat-. He tingut altres esclaves i les he hagut de vendre al cap de pocs dies -va dir-. No feien el que els demanava. Tu has fet una bona feina -va dir amb aprovació, i tot seguit va tancar la porta i se'n va anar. Em vaig sentir exposada i avergonyida.

No es va tornar a obrir fins més tard. Acabava de fer-se fosc. Aquest cop va ser en Hossam qui va treure el cap.

-En Hajji Salman vol que portis el te als convidats -va ordenar.

-Quants són? Qui són?

No volia sortir de l'habitació amb aquell vestit, però en Hossam es va negar a respondre.

-Vine i prou -va dir-. I afanya't, que els homes s'estan esperant.

Per un moment vaig tenir l'esperança que la violació no seria aquella nit. «Em donarà a un d'aquests homes», vaig pensar, i vaig baixar a la cuina.

Un dels guàrdies havia preparat el te i servit el líquid marró, ben carregat, en tasses de vidre petites col·locades al voltant d'un plat de sucre blanc, i ho havia deixat a l'escala en una safata. La vaig agafar i la vaig portar a la sala d'estar, on hi havia un grup de militants asseguts en sofàs de luxe.

-*Salam aleikum* -vaig dir en entrar.

Vaig voltar tota la sala posant les tasses de te en unes tauletes disposades vora els genolls dels homes. Els vaig sentir riure, parlaven un àrab inequívocament sirià, però no vaig poder parar atenció al que deien. La mà em tremolava mentre servia el te. Notava que em miraven les espatlles nues i les cames. Era l'accent, sobretot, allò que em feia por. Encara estava segura que, en algun moment, em traurien de l'Iraq.

-Els soldats sirians són terribles -va dir un dels homes, i els altres van esclafir a riure-. Es rendeixen en un tancar i obrir d'ulls. Estan tan espantats!

-Recordo -va dir en Hajji Salman- que ens van entregar el seu país de seguida. Va ser gairebé tan fàcil com Sinjar!

Aquest últim comentari anava per mi, i esperava no haver mostrat com m'havia ferit. Li vaig allargar una tassa.

-Deixa-la sobre la taula va dir sense mirar-me.

Vaig tornar al passadís, on em vaig asseure, espantada, a esperar. Al cap de vint minuts, els homes es van aixecar i, quan tots ja havien marxat, en Hajji Salman va venir a veure'm amb una abaia a les mans.

-És hora de resar -va dir-. Tapa't, que resarem plegats.

No vaig poder recitar les paraules, però coneixia els moviments de la pregària islàmica i em vaig posar al seu costat per imitar amb tota exactitud el que feia ell, perquè quedés satisfet i no em fes mal. De tornada a l'habitació, va posar cançons religioses i se'n va anar al lavabo. Quan en va sortir, va apagar la música i l'habitació es va quedar, de nou, en silenci.

-Treu-te el vestit -va dir, igual que la nit anterior, i també es va despullar. Després se'm va acostar, com ja havia dit que faria.

Cada moment era aterridor. Si m'allunyava, ell em feia tornar bruscamment. Cridava prou perquè els guàrdies el sentissin i no s'hi fiqués ningú; bramava com si volgués que tot Mossul s'assabentés que, per fi, estava violant la seva *sabiyya*. La seva manera de tocar era exagerada, violenta, amb la intenció de fer-me mal. Cap home no hauria tocat així la seva dona. En Hajji Salman era tan gros com una casa, tant com la casa on érem. I jo era com una nena cridant la mare.

NADIA MURAD

EDICIÓ
EN
CATALÀ

JO SERÉ L'ÚLTIMA

**LA HISTÒRIA DEL MEU CAPTIVERI I LA
MEVA LLUITA CONTRA L'ESTAT ISLÀMIC**

ROSA DELS VENTS

Jo seré l'última <https://www.megustaleer.com/libros/jo-sere-lultima/MES-087969#>

© Nadia Murad

© Rosa dels Vents, 2017

© de la traducció: Pau Casanellas Peñalver i Núria Parés Sellarès